

Елин Пелин

Снежанка

Едно време в едно далечно царство имало един дядо и една баба. Хубаво и сговорно си живели те на белия свят, само едно им било мъчно – нямали си деца. Тежко било на двамата, че на старост самички живеят, но какво да се прави – така им било писано. Едничка радост им била само тая, дето могли да виждат и да милват чуждите деца.

Една зима старците седели в малката си къщичка и гледали през прозореца как на улицата си играят със снега дечица. Току-що било паднало сняг и такъв бял, чист, мек и пухък – да му се ненагледаш. Играли що играли децата, най-последе захванали да правят от сняг една баба. Старецът казал:

– Хайде, старо, да излезем и ние да направим от сняг една баба в градинката.

– Добре, старче, да излезем да се поразходим, само че защо ни е баба да правим: по-добре да си направим от сняг едно детенце.

– Много добре – казал старецът, грабнал шапката и излезнал в градинката.

И почнали дядо и баба да правят детенце от сняг.

– Помага бог, стари! – казал им някой минувач от улицата. – Какво правите?

– Решихме да си излепим едно дете от сняг – дал ни господ хубав бял снежец! – отговорили старите и продължили работата си.

Направили те снежното дете, турнали му носленце, поставили му под челото две трапчинки за очи и току-що старикът начертал устицата му, отведнъж из тях топлинка лъхнало. Гледат старите – ямичките под челото се отворили и из тях светнали като звездици две живи оченца, устничките замърдали, почервели като черешки и се усмихнали.

– Господи божичко! – прекръстил се старецът.

А снежната кукла навела към него главичката си, протегнала ръчичките си и зашавала в снега като детенце в пелени.

Разтреперала се баба от радост, спуснала се да прегръща Снежанка.

– Ах, ти, мила Снежанке, моя мъничка хубавице, мое от бога пратенце! – говорила бабата и грабнала детето, та в къщи.

Почнала Снежанка бързо да расте, а старците не знаят къде да се диянат от радост. Селските момичета идвали да бавят бабина Снежанка, да и приказват и гугукат, песнички да ѝ пеят, на игри да я учат.

А Снежанка била хитра и разумна – всичко слушала и лесно всичко схващала. И още през тая зима пораснала Снежанка цяло момиче. Всичко разбирала, всичко приказвала и с такъв сладък език, че дядо и баба не могли да се наслушат. А пък каква хубава била! Бяла като сняг, очи

сини като синчец, коса руса като злато, дълга до пояса – да гледаш, да не ѝ се нагледаш.

Минала зима, затреперало в небесата пролетното слънце, стоплило земята. В полето избуяла зелена тревица и запяла чучулигата. Всичките момичета почнали на хора да се събират и по полето на дружинки за цветя да ходят. А Снежанка нещо невесела станала.

– Какво ти е, дете мое? Да не си ми болно? – питала я с участие бабата.

А Снежанка сè едно и също отговаряла:

– Не, мила бабо, нищо ми няма, не грижи се.

Засилила се пролетта, дошъл месец май. Зацъфтели ливади и градини, запял славеят и всичко по божия свят станало весело и живо. А Снежанка още по-невесела и по-замислена станала. Бягала и се крила от слънцето, търсила сянка и само в дъждовно време малко се развеселявала.

Веднъж се извил тъмен облак, сипнал се едър град, истинал въздухът и Снежанка се зарадвала като никога – почнала да играе, да се смее и да пее. Но когато пак припекло слънце и градът се стопил, Снежанка плакала за него тъй силно, като че искала цяла да се разлее на съзри.

Дошло лято. Събрали се селските момичета да отидат на веселба в гората, отишли да викат и Снежанка.

– Бабо, пусни и Снежанка с нас!

Изпърво се не щяло на бабата да я пусне, но като помислила, казала:

– Иди се поразходи, мила моя Снежанке! – и я пуснала в гората с момичетата.

Отишли всички в гората и ударили на игри, брали цветя, вили венци, пеяли песни и тичали весели като птички. Най-подир запалили един храст и казали:

– Хайде да го прескачаме!

Наредили се в редица да скачат една по една, а Снежанка турнали най-отдире.

Почнали да скачат. Отведнъж отзад им зашумяло нещо и един жален глас извикал:

– Ах!...

Обърнали се момичетата уплашени – няма нищо. Гледат – Снежанка я няма помежду им.

– Ах, трябва да се е скрила, тая хитрушка – казали момичетата и се пръснали да я търсят, но никъде не я намерили. Викали, свирили –

никой се не обадил.

„Трябва дома да е избягала!“ – помислили другарките ѝ и се върнали в село. Но Снежанка къщи не била и не се връщала.

Търсили я на другия ден, търсили я на третия, преходили цялата гора, прегледали дърво по дърво, храст по храст – не намерили ни Снежанка, ни следа от нея.

Дълго време тъжали дядо и баба за своята ненагледна Снежанка.

Къде ли се е изгубила тя? Хищен звяр ли я в пещерата си завлече, орел як ли я занесе далече към Синьо море! Не, нито хищен звяр я отвлече, нито як орел я отнесе. Но когато Снежанка тичаше след другарките си, тя скочи в огъня и отведнъж се стопи на лека пара, сви се на тънко бяло облаче и литна към синия небесен вис...

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11003>]